

Sygn. akt V U 332/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Halina Doroz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewelina Lubecka

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2013 r.

na rozprawie

odwołania W. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

z dnia 14 lutego 2013 roku nr (...)

w sprawie W. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o emeryturę

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje W. G.

emeryturę od 6 lutego 2013 roku.

II. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie

ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt V U 332/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 lutego 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił W. G. przyznania emerytury.

W. G. złożył odwołanie od powyższej decyzji. Swoje stanowisko uzasadnił, podnosząc, że organ rentowy bezpodstawnie nie zakwalifikował okresu jego zatrudnienia na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego w Przedsiębiorstwie Państwowym Kopalnie (...) w K. w latach 1975-1998 w warunkach szczególnych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wniósł o oddalenie odwołania. Według organu rentowego ubezpieczony nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu wskazano, że ubezpieczony nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych za ten okres.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. G. urodził się w dniu (...) roku.

Ubezpieczony w okresie od 12 października 1973 roku do 31 grudnia 1998 roku zatrudniony był w Kopalniach (...) S.A. w K.. W tym okresie zajmował stanowisko kierowcy samochodowego B. - Ż..

W powyższym okresie zatrudnienia pracował na stanowisku kierowcy. Początkowo jeździł samochodem J. przystosowanym do przewozu materiałów wybuchowych. W czasie zatrudnienia podwyższył kwalifikacje kierowcy do kategorii C, uprawniające go do kierowania samochodami ciężarowymi powyżej 3,5 tony. Od samego początku przewoził materiały wybuchowe jednym kursem od 20- 30 kg nawet do 1 tony. Materiał wybuchowy pobierał od producenta w P., mniej więcej dwa razy w miesiącu. Materiał, który pobierał z P. był przeznaczony do jednorazowego zużycia. Po odbiór materiału wybuchowego jechał z konwojentem. Po przywiezieniu tego materiału przekazywał go strzałowemu w kopalni, w której miały być wykonywane roboty strzałowe. Samochód, którym przywoził materiał wybuchowy to był samochód marki J. lub S. (...) przystosowany do przewozu materiałów wybuchowych specjalnie oznakowany, wyposażony w gaśnicę, koce azbestowe, specjalne zamknięcia (samochód typu (...) obudowany).

Ubezpieczony miał specjalne przeszkolenie dla kierowców pojazdów przewożących materiały niebezpieczne. Codziennie rano kierownik transportu decydował o zakresie jego zadań: m.in. zlecenie na dowóz paliwa z magazynu paliw w K., gdzie firma się zaopatrywała w paliwo do kopalń i wtedy jechał cysterną. Tego rodzaju pracę wykonywał od 7 do 13. Następnie odprowadzał cysternę na bazę w K. przy ul. (...). Ubezpieczony przewoził także gazy techniczne samochodem Ż., jak również przewoził oleje w beczkach samochodem S. (...). Oleje pobierało się w bazie na B. i trzeba było je zawieźć na kopalnię. Uprawnienia do przewozu materiałów wybuchowych i paliwa prócz ubezpieczonego miało tylko trzech kierowców. Dlatego też wymieniali się oni obowiązkami. Od 1990 roku pracuje w charakterze na samochodzie specjalistycznym- technologicznym B. do przewozu kamienia o ładowności 30 ton.

Prace tego rodzaju wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ogólny staż ubezpieczeniowy W. G. wynosi 30 lat, 3 miesiące i 6 dni w tym okres pracy w szczególnych warunkach - ponad 15 lat.

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, nie jest zatrudniony w ramach stosunku pracy.

W dniu 6 lutego 2013 roku ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadka S. D., R. Z. oraz ubezpieczonego, akt Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. oraz akt osobowych ubezpieczonego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 184 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2009 r. Nr 153 poz. 1227 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W ust 2 wskazano, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Zgodnie z treścią art. 27 tej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: 1) osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn; 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

W myśl art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. 1983 r. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), w myśl których okresami pracy uzasadniającymi prawo do wcześniejszej emerytury są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn; 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat wykonywał prace wymienione w wykazie A cyt. rozporządzenia.

W przedmiotowej sprawie zasadniczym przedmiotem sporu była okoliczność, czy praca świadczona przez W. G. w okresie od 3 lutego 1975 roku do 31 grudnia 1998 roku w Kopalniach (...) S.A. w K. była pracą w szczególnych warunkach.

Dokonując ustaleń w powyższym zakresie, Sąd dał wiarę zeznaniom przesłuchanych w sprawie świadków oraz ubezpieczonego. Wersje przez nich przedstawione są bowiem spójne, konsekwentne oraz wzajemnie się uzupełniają, tworząc logiczną całość. Z zeznań świadków, a w szczególności R. Z., który bardzo szczegółowo określił zakres obowiązków ubezpieczonego wynika, że ubezpieczony przez cały okres zatrudnienia w przedsiębiorstwie wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony bądź kierowcy samochodu specjalistycznego do przewożenia materiałów wybuchowych hurtowni w P. lub B. do składu w K., a następnie z tego składu w K. wywoził materiały wybuchowe na teren Kopalni (...), Kopalni (...) oraz do Kopalni (...), Kopalni (...), Kopalni (...). Praca na stanowisku kierowcy samochodu J. o ładowności powyżej 3,5 tony zajmowała wnioskodawcy pełny wymiar czasu pracy. Świadek jak również ubezpieczony wskazali, że praca kierowcy Ż. - stanowiącego specjalistyczny samochód do przewożenia mniejszej ilości materiału wybuchowego odbywała się, kiedy zachodziła potrzeba przewiezienia bardzo małej ilości materiału wybuchowego ze składu na poszczególne kopalnie. Podkreślenia wymaga, że ubezpieczony wykonywał także pracę kierowcy specjalizowanego technologicznego -B., którym przewoził urobek tzn. wydobyty kamień z wyrobiska do urządzeń kruszących. Samochód ten miał ładowność 27 do 30 ton.

Ubocznie dodać należy, iż w toku toczącego się postępowania w sprawie o sygn. IV P 809/12 z powództwa W. G. przeciwko Kopalniom (...) S.A. o ustalenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, Sąd nie prowadził postępowania zmierzającego do ustalenia czy ubezpieczony ww. okresie wykonywał prace o tym charakterze.

Wskazać również należy, iż Sąd zwrócił uwagę, że w aktach osobowych ubezpieczonego widnieją angaże na stanowisko kierowcy samochodu (...)i (...)jednakże z zeznań świadków i samego ubezpieczonego wynika, że samochody te były wyspecjalizowane do przewozu materiałów wybuchowych. Z zeznań świadków wynika, że ubezpieczony odkąd zdobył uprawnienia do prowadzenia pojazdów o ładowności powyżej 3,5 tony tj. od 1975 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy S. (...)cysterna, którym przewoził olej napędowy i benzynę oraz marki J.o ładowności 8 ton przystosowaną do przewozu materiałów wybuchowych na dłuższych trasach. Dopiero w

przypadku konieczności przewozu mniejszej ilości materiałów wybuchowych między hurtownią a terenem kopalni jeździł samochodem specjalistycznym „f. do przewozu materiałów wybuchowych. Od 1993 roku pojawiają się angaże dodatkowo na stanowisku kierowcy B.. W ocenie Sądu złożone w postępowaniu zeznania nie są sprzeczne z treścią wydanego ubezpieczonemu świadectwa pracy, stanowią natomiast jego uzupełnienie i doprecyzowanie.

Sąd uznał zatem, że w spornym od 3 lutego 1975 roku do 31 grudnia 1998 roku okresie, w ramach zatrudnienia w Kopalniach (...) S.A. w K. ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę wskazaną w wykazie A, dział VIII, poz. 2 - ujętą jako prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów - stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi bowiem – zdaniem Sądu - do wniosku, że ubezpieczony wykonywał tego rodzaju pracę. Istotna jest bowiem faktycznie wykonywana przez ubezpieczonego praca, a nie sama nazwa zajmowanego przez niego stanowiska (SN 21 kwietnia 2004 roku II UK 337/03 OSNP 2004/22/392).

Skoro, więc wnioskodawca ukończył 60 lat, legitymuje wymaganym przez przepisy stażem pracy, w tym pracy w szczególnych warunkach powyżej - 15 lat, to tym samym spełnia przesłanki, od których zostało uzależnione nabycie prawa do emerytury.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd - na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc - zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu emeryturę od 6 lutego 2013 roku tj. od dnia złożenia wniosku.

Sąd uznał, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za niewyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (art. 118 ust. 1a ww. ustawy), gdyż w postępowaniu przed organem tym obowiązuje zamknięty katalog środków dowodowych. Przy czym podstawowym dowodem dotyczącym pracy w warunkach szczególnych jest świadectwo wykonywania pracy w tych warunkach, a takiego dokumentu ubezpieczony nie przedstawił, dlatego też dla wyjaśnienia tej okoliczności konieczne było przeprowadzenie postępowania odwodowego przed sądem.

Z tych względów należało orzec jak w sentencji wyroku.